

שער הדמוקרטיה הישראלית

המכון הישראלי
לדמוקרטיה

ברוכים הבאים בשערי הדמוקרטיה הישראלית

גם בשנת ה־70 למדינה אנו נקראים לזכור שעל כתפי כל אחת ואחד מאיתנו, האזרחיות והאזרחים, מוטלת האחריות לשמור על מדינת ישראל לבל תהפוך לדמוקרטיה חלולה של מוסדות ותהליכים דמוקרטיים למראית עין בלבד. עלינו לזכור שרק דמוקרטיה אמיתית ומשמעותית – שמתקיימות בה מחויבות עמוקה לערכים הדמוקרטיים של שוויון וחירות, שמירה על כבוד האדם וסובלנות לאחר – תוכל להתמודד עם המתחים העמוקים בחברה הישראלית, עם האתגרים מבית ומחוץ, עם איומי הטרור, המלחמה, העוני והשנאה.

הדמוקרטיה וכל מוסדותיה, כמו הכנסת ובית המשפט העליון, שתפקידם לאפשר את מימוש הערכים הדמוקרטיים, הם הדבק היוצר את האחדות הגדולה מסכום חלקיה של החברה כולה. אם נשמור על הדמוקרטיה, היא תשמור עלינו; אם נשמור על הדמוקרטיה, היא תאפשר לנו לחיות בשגשוג ובשלום במדינת הלאום של העם היהודי המקיימת שוויון זכויות חברתי ואזרחי מלא לכל אזרחיה.

אני מקווה שחויית שער הדמוקרטיה תעצים את האמון של כלנו בחוסנה של הדמוקרטיה הישראלית ובה בעת תחזק בנו את המחויבות העמוקה להמשך קיומה. אני מצטרף לתקווה של כל אזרחי ישראל – שנשכיל להוסיף ולצעוד יחדיו כאזרחים במדינת הלאום היהודית ודמוקרטית אל מול האתגרים שעוד נכוננו לנו.

יוחנן פלסנר | נשיא המכון הישראלי לדמוקרטיה

בימים אלו אנו מציינים 70 שנה להקמת מדינת ישראל.

מדינת ישראל נבנתה על יסודות המוסדות העצמאיים שכונו החלוצים העבריים והיישובים שהקימו ובעקבות ההכרה של אומות העולם בזכותו של העם היהודי לכוון מדינת לאום בארץ ישראל.

הכרזת העצמאות, שנכתבה בעצם ימי מתקפת הדמים על היישוב העברי בארץ ישראל, התעלתה מעבר לזמן ולמקום שבהם נוצרה, ומילותיה עיצבו את דמותה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית. ההבטחה הגלומה בהכרזה לכוון את מדינת ישראל כמדינה שתבטיח שוויון וחירות לכל אזרחיה ותקרא לשותפות עם הערבים אזרחי המדינה ולשלום עם מדינות ערב שרירה וקיימת גם היום.

ב־70 שנותיה ידעה הדמוקרטיה הישראלית אתגרים קשים וכואבים, לצד הישגים מופלאים. האירועים שעיצבו את דמותנו כחברה מלמדים לא רק על שבריריותה של הדמוקרטיה הישראלית אלא גם על חוסנה. החיבור המיוחד בדמוקרטיה הישראלית, הניזון ממסורת דמוקרטית אוניברסלית של חירות ושוויון בצד ערכים יהודיים הומניסטיים של ו"אהבת לרעך כמוך", הוא שמאפשר את המרקם הישראלי המיוחד של נחישות, עוצמה, יצירתיות, העזה, חוצפה, חמלה ואחוזה.

שער הדמוקרטיה הישראלית הוקם הודות לתרומתה הנדיבה של קרן טובי

תכנון, ביצוע והפקה: דיסקאין
אדריכלות ועיצוב: נתי אולך ותמי אולך לרר
עיצוב החוברת: דינה שהם / עיצוב גרפי

קטעי העיתונות באדיבות:
חברת הצופה בע"מ: 16.5.1948
מעריב: 6.6.1967, 7.6.1967, 15.8.1977, 18.11.1977, 20.11.1977
ידיעות אחרונות: 7.6.1967, 20.11.1977, 5.11.1995, 4.9.2011

המהפך

בחירות 1977 הביאו לראשונה - לאחר כמעט שלושה עשורים של שלטון מפא"י (והירשות שלה, המערך והעבודה) - לעליית הליכוד לשלטון (בראשות מנחם בגין). הייתה זו נקודת מבחן משמעותית לדמוקרטיה הישראלית, ואפשר לומר שהיא עמדה בה בהצלחה. אף שהמדינה הצעירה לא התנסתה מעודה בחילופי שלטון, רצון הבוחר כונד והעברת השלטון לידיים חדשות בוצעה בהצלחה. מנקודת המבט הדמוקרטית, התקדים של חילופי שלטון מסודרים היה חשוב מאוד.

ברוך הבא הנשיא סאדאת

مرحبًا بالسّادات

ביקור נשיא מצרים סאדאת בישראל

ב־19 בנובמבר 1977 הגיע נשיא מצרים אנואר סאדאת לישראל, לביקור שנמשך שלושה ימים. בנאומו בכנסת הוא אמר בין השאר: "איננו רוצים להקיף אתכם או שאתם תקיפו אותנו בטילים שנועדו להרוס או בפצצות של שנאה ואיבה. ישראל היא עובדה קיימת". כך נפתח פרק חדש בתולדות הסכסוך בין ישראל לשכנותיה. סאדאת היה המנהיג הערבי הראשון שהגיע לביקור רשמי בישראל, וביקורו היה נקודת הפתיחה של תהליך שהוביל כעבור שנתיים להסכם השלום בין ישראל ומצרים (1979) ולפניו חצי האי סיני והחזרתו למצרים (1983).

פסילת מפלגתו של כהנא

המתח שבין הזכות להיבחר לבין חובתה של הדמוקרטיה להתגונן מפני המנסים לחתור תחתיה בא לידי ביטוי מובהק בפסילת מפלגות מלהעמיד את עצמן לבחירות לכנסת. ב־1984 פסלה ועדת הבחירות המרכזית את מפלגת כך בראשות מאיר כהנא על רקע גזעני, ואולם בג"ץ ביטל את ההחלטה בטענת "היעדר סמכות", וכהנא נבחר לכנסת. ארבע שנים אחר כך, לאחר שהכנסת תיקנה את חוק יסוד: הכנסת, נפסל כהנא שנית. הפעם אישר בג"ץ את החלטתה של ועדת הבחירות. בשנת 2002 תוקן החוק באופן שמתיר לפסול גם מפלגות או מועמדים שתומכים במאבק מזוין נגד מדינת ישראל. על רקע זה נעשו ניסיונות אחדים לפסול מפלגות וחברי כנסת ערבים, אך עד כה נבלמו כולם על ידי בג"ץ.

העליות הגדולות מאתיופיה ומברית המועצות לשעבר

מבצע משה ומבצע שלמה בשנים 1984–1991 הוטסו רוב יהודי אתיופיה ארצה במבצעים דרמטיים להצלת יהדות אתיופיה והבאתה לישראל. **גל עלייה של כמיליון עולים מברית המועצות לשעבר (תחילת שנות ה־90)** נפילת הגוש הקומוניסטי העמידה את מדינת ישראל, שוב, במבחן מימוש מחויבותה לקליטת העלייה ולשילוב מוצלח של העולים החדשים במארג החיים הישראלי. שתי העליות האלה, כמו כל העליות לפניהן ואחריהן, הן ביטוי מובהק לחזון קיבוץ הגלויות הישראלי.

2000

אירועי אוקטובר 2000

בתחילת אוקטובר 2000 הצטרפו חלק מאזרחי המדינה הערבים למחאות האלימות של הפלסטינים ביהודה ושומרון, על רקע האכזבה מכישלון התהליך המדיני וביקורו של ראש האופוזיציה אריאל שרון בהר הבית. בהפגנות ובאירועים האלימים שנמשכו עשרה ימים נהרגו 12 אזרחים ערבים.

ועדת חקירה ממלכתית בראשות שופט בית המשפט העליון תיאודור אור מונתה לחקור את האירועים. דוח הוועדה (2003) קבע כי גילויי האלימות במגזר הערבי התפרצו על רקע אפליה והזנחה ממושכות של המגזר מצד ממשלות ישראל. הוועדה ציינה גם את התבטאויות הנהגת הציבור הערבי כגורם מתסיס. בין השאר היא המליצה על צמצום הפערים בין המגזר היהודי למגזר הערבי. פרסום הדוח הצטרף לפסק הדין בבג"ץ קעדאן (2000); קבע שהמדיניות של החכרת קרקעות ליהודים בלבד היא אפליה אסורה) בניסיון להיאבק בתופעות של אי־שוויון כלפי החברה הערבית.

1995

בג"ץ אליס מילר

בג"ץ אליס מילר (נובמבר 1995) הוא פסק דין מכונן; הוא נחשב אחד מפסקי הדין החשובים והתקדימיים באמירתו החוקתית והערכית בעניין האיסור על אפליית נשים. אליס מילר פנתה לצה"ל בבקשה לעבור את המיון הראשוני לקורס טיס. בקשתה נדחתה בטענה שעל פי ההוראות אין לשלב נשים במקצועות לחימה. בסיוע האגודה לזכויות האזרח ושדולת הנשים הגישה מילר עתירה לבג"ץ. בג"ץ קיבל את העתירה על סמך חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (1992) ופרשנותו, הקובעת שהמושג "כבוד האדם" כולל גם את הזכות לשוויון. ההחלטה פתחה לפני נשים תפקידים בצבא שעד אז היו חסומים בפניהן. בתיקון לחוק בשנת 2000 נקבע כי לכל אישה זכות שווה למלא כל תפקיד בצה"ל, אלא אם כן יש מגבלה הנובעת מאופי או ממהות התפקיד.

1995

רצח ראש הממשלה יצחק רבין

התהליך המדיני בין ישראל לפלסטינים, אישור הסכמי אוסלו בכנסת וגל פיגועי ההתאבדות בשנים 1994–1995 יצרו קיטוב חריף בין ימין ושמאל. הימין הפוליטי האשים את הממשלה שמדיניותה גורמת לפיגועים ואף מסכנת את מדינת ישראל. הוא הוביל קמפיין ציבורי אגרסיבי נגד הממשלה בטענה שהיא ממשלה לא־גליטימית. בחלק מפעולות המחאה וההפגנות תואר ראש הממשלה יצחק רבין כ"בוגד". מסע ההסתה והשיסוי נגדו הגיע לשיא בסתיו 1995, לאחר החתימה על הסכמי אוסלו ב'. ב־4 בנובמבר, בתום עצרת שלום בכיכר מלכי ישראל, נרצח רבין בידי המתנקש יגאל עמיר.

4 בנובמבר 1995

השעה היתה 21:40. אושי הביטחון הובילו את רבין אל המדרגות האחוריות של בניין העירייה, בדרך למכוניות הערד שחנו שם. הוא ירד, בצעד בוטח. המקום המה עושרים. לבחנע, מתוך האפלה בתחתית גרם המדרגות, הגיחה הדמוות. דלת מכוניתו של ראש הממשלה כבר נפתחה. רבין התקרב לעבר המושב האחורי - ואז נשמעה הירייה הראשונה. ואחריה עוד אחת. ועוד אחת

תגובות מידע

אחנה נשבעים לך יצחק, נמשך לשד לשלום

יגאל עמיר, רצח רבין, 1995

הרצח של ראש הממשלה יצחק רבין, 4 בנובמבר 1995, היה אחד מהאירועים המשמעותיים ביותר בהיסטוריה של מדינת ישראל. הרצח נעשה על ידי יגאל עמיר, מתנקש יחיד, אשר פגע בראש הממשלה ופצעו קשה. הרצח נמשך כ-10 שניות, והוא נחשב לאחד מהרציחות המהירות והמפתיעות ביותר בהיסטוריה של מדינת ישראל. הרצח גרם לשינוי משמעותי בממשל, כאשר ראש הממשלה יצחק רבין נפצע קשה ונאלץ להתפטר, ובמקומו עלה ראש הממשלה יהודה קלוג. הרצח גם גרם לשינוי משמעותי בחברה הישראלית, כאשר הוא גרם לזעזוע רב בקרב הציבור, ובעקבותיו נערכו חקירות ופסק דין שהפכו לאחד מהמקרים המרכזיים בהיסטוריה של מדינת ישראל.

הרצח של ראש הממשלה יצחק רבין, 4 בנובמבר 1995, היה אחד מהאירועים המשמעותיים ביותר בהיסטוריה של מדינת ישראל. הרצח נעשה על ידי יגאל עמיר, מתנקש יחיד, אשר פגע בראש הממשלה ופצעו קשה. הרצח נמשך כ-10 שניות, והוא נחשב לאחד מהרציחות המהירות והמפתיעות ביותר בהיסטוריה של מדינת ישראל. הרצח גרם לשינוי משמעותי בממשל, כאשר ראש הממשלה יצחק רבין נפצע קשה ונאלץ להתפטר, ובמקומו עלה ראש הממשלה יהודה קלוג. הרצח גם גרם לשינוי משמעותי בחברה הישראלית, כאשר הוא גרם לזעזוע רב בקרב הציבור, ובעקבותיו נערכו חקירות ופסק דין שהפכו לאחד מהמקרים המרכזיים בהיסטוריה של מדינת ישראל.

ההתנקשות

ראש הממשלה

סיפרה ערת ראייה • השר עוזי כרעם: „הדרך שבה הלך יצחק רבין היא הדרך שבה צריך להמשיך. זו הצוואה האילמת שלו” • באי העצרת לתמיכה בתהליך השלום, שרו עם ראש הממשלה את „שיר לשלום” בדקות האחרונות של חייו

מקסי זכרון מבחי הספר

הרצח של ראש הממשלה יצחק רבין, 4 בנובמבר 1995, היה אחד מהאירועים המשמעותיים ביותר בהיסטוריה של מדינת ישראל. הרצח נעשה על ידי יגאל עמיר, מתנקש יחיד, אשר פגע בראש הממשלה ופצעו קשה. הרצח נמשך כ-10 שניות, והוא נחשב לאחד מהרציחות המהירות והמפתיעות ביותר בהיסטוריה של מדינת ישראל. הרצח גרם לשינוי משמעותי בממשל, כאשר ראש הממשלה יצחק רבין נפצע קשה ונאלץ להתפטר, ובמקומו עלה ראש הממשלה יהודה קלוג. הרצח גם גרם לשינוי משמעותי בחברה הישראלית, כאשר הוא גרם לזעזוע רב בקרב הציבור, ובעקבותיו נערכו חקירות ופסק דין שהפכו לאחד מהמקרים המרכזיים בהיסטוריה של מדינת ישראל.

תוכנית ההתנתקות

תוכנית מדינית שקידם ראש הממשלה
אריאל שרון, ועיקרה פינוי היישובים
הישראליים מרצועת עזה ומצפון השומרון
באופן חד-צדדי וללא משא ומתן עם
הרשות הפלסטינית. התוכנית יצאה לפועל
בחודשים אוגוסט וספטמבר 2005, לאחר
מאבק פוליטי סוער. המחאה הציבורית
בעניין התוכנית לוותה בחשש מפני
מלחמת אחים ותופעות של אי-ציות בקרב
אנשי המחנה הדתי-לאומי. בסופו של דבר
עבר יישומה ללא אירועי אלימות חריפים.

המחאה החברתית

סדרת פעולות מחאה והפגנות בקיץ 2011. המחאה פרצה ברשת החברתית פייסבוק, בעיקר סביב מצוקת הדיור ויוקר המחיה. זמן קצר לאחר מכן הקימו צעירים עיר אוהלים בשדרות רוטשילד בתל אביב ואחר כך ביישובים נוספים ברחבי הארץ. בתגובה הקימה הממשלה ועדה בראשות הפרופ' מנואל טרכטנברג, שבחנה והציעה פתרונות לרישות הכלכליות של המפגינים ובעיקר למצוקת יוקר המחיה ולפערים החברתיים. יש הרואים במחאה החברתית של קיץ

של הציבור: מתקופה ממושכת של
אדישות ואסקפיזם להתחזקות האמון
ביכולת ההשפעה של האזרח הקטן,
לעלייה בהשתתפות ובמודעות הפוליטית
ולהתגברות הדרישה מנבחרי ציבור
לעמוד בערכים דמוקרטיים של שקיפות
ואחריות.

הלווית הרב עובדיה

הלוויית הרב עובדיה יוסף, הידועה גם בכינויה "הלוויית המיליון", הייתה מסע ההלוויה הגדול ביותר בתולדות מדינת ישראל. הרב יוסף היה פוסק חרדי ספרדי ומחברם של ספרי הלכה רבים, שימש הרב הראשי לישראל, הראשון לציין (1973-1983) והיה המייסד והמנהיג הרוחני של מפלגת ש"ס. מותו גרם שבר גדול בקרב רבים, והלווייתו קיבצה אליה אנשים מכל המגזרים ביהדות החרדית, הדתית והמסורתית.

נאום השבטים

ב"נאום השבטים" שלו התריע נשיא המדינה ראובן (רובי) ריבלין מפני התפוררות החברה הישראלית לנוכח המגמות הדמוגרפיות והניכור בין החלקים בעם: החרדי, הערבי, הדתי־לאומי והחילוני.

נאום השבטים הוא נאום מכונן שכן הוא מצווה אותנו לבחון באומץ את המציאות החדשה ולהתמודד עימה בכלים דמוקרטיים וערכיים של שוויון, כבוד ואחריות משותפת.

תל-אביב: 300 אלף	ירושלים: 50 אלף	חיפה: 35 אלף
מחוז צפון: 35 אלף (מריא, מזל העמק)	מחוז חוף ומרכז: 16 אלף (חדרה, עפולה, מודיעין)	מחוז דרום: 2,000 (אילת, מצפה רמון)

צריך היה להיות באמת ציני כדי לא להתרגש מהמראה המפעים, מכמות האנשים, מהתחושה העזה שההיסטוריה האישית של כל אזור במדינה חייבת לכלול את האירוע הזה

430 אלף בהפגנה הגדולה בתולדות ישראל

פינך המדינה

מי שפיקפק בנחישות המחאה החברתית קיבל אמש את
אם כל ההפגנות: "אנחנו הישראלים החדשים", קרא
מנהיג הסטודנטים לקול תשואות ההמונים ●

סוף עונת המחאה

[illegible]

קולט מאחורו
 מעתה ואילך
 לא רק בתנורו
 ובשפתו יבטי
 רכו לקוח תר
 שבו את הכס
 חושש
 מאיביו אלא
 מברווזי פניו
 וי שחרר למעברו.
 השגשגים המהפכניים
 יבקלו מעתה משל
 מביקור בכל מערכת בטי
 רות, אפילו יותר מהנטייה
 והביטחון וההכרזה: "וכו
 הכול".
 ליהודים לא אכזר מזה מ
 ליהודים, אלא כהן נענה
 יהיה נלחם, ולעולם, לעולם
 לחיבתם מעמיש לעמיש ויהו
 ליהודים, כל ביקור תלמודי תורה וסוד
 לחיבתם והתפישתו של "ציוניזם שלם
 והאמצעי להשגתו" ויהיו
 להשגתו ויהיו להשגתו.

ליהודים ליד כי
 כן הדברים כמו
 התחשבה האש
 צרה ליהודים
 באמת
 והצניח
 מהם הקה
 כי לא
 רחש המהפכ
 המפנים, מנאמס
 האשים, מהחור
 שיהיה שווה להו
 האישית של כל אהוד
 מבינה הימים כלולות
 הארצות והה
 להחשיך ולקבל
 שיהיה החרו
 יבנה, על שחברת של פנטזיו
 יודית בתולה שלש ילדים
 ליהודים רוחה (עשירי), ויהיו
 חושבים השבועה ולחוק למינה
 חזק למפגשיו, וידן כמו ש

בארץ ישראל קם העם היהודי

מתוך מגילת העצמאות

“מקום אחד יש בעולם שלשם
איננו נפליטים, אף לא מהגרים, אלא
באים הביתה – ארץ ישראל”

חנה סנש

“לבי במזרח ואנוכי בסוף מערב.
איך אטעמה את אשר אוכל ואיך יערב.
איכה אשלם נדרי ואסרי בעוד ציון
בחבל אדום ואני בכבל ערב.”

רבי יהודה הלוי

שוויון זכויות חברתי ומדיני

תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה ותבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות

“לו היה לנו רוב יהודי בארץ, היינו קודם־כל יוצרים פה מצב של שוויון־זכויות גמור, מוחלט ומושלם, בלי שום יוצא מן הכלל: יהודי או ערבי [...] אין הבדל בפני החוק.”

זאב ז'בוטינסקי

מגילת האומות המאוחדות

תהיה נאמנה לעקרונותיה של מגילת האומות המאוחדות

“וכן אני מאמין, כי שום דבר בתנועתנו אינו נותן מקום להנחה, כי חפצים אנו, כביכול, להתנשא התנשאות נואלת או להיבדל היבדלות של איבה מכלל שאר האנושות התרבותית. להיפך, הדגשנו תמיד הדגשה ברורה, כי אנו מתארים לעצמנו את קיומו של עצמנו לעתיד כקיום המיוסד על אחדות כל העמים וכי נרצה לפעול למען אחדות זו. נמצא שאין האידיאל הציוני שולל את הרעיונות ה"הומאניים", של אהבת האנושות הכללית; הוא כולל אותם.”

בנימין זאב הרצל

השלום החירות הצדק

תהא מושתתת על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל

“נשימה זאת על ליבנו ונסיר את שטן הקטרוג והפרוד, ושנאת התורה ומשפטיה מקרבנו ונתלבש במידת האהבה העליונה ונאמנה שנצטוונו עליה בתורה לכל אחינו שבקרבתנו כמו שנאמר: 'ואהבת לרעך כמוך' אני ה'", ובמידה זאת נאהב גם את הגר שבתוכנו, כאמור: 'כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך, כי גרים הייתם בארץ מצרים אני ה' א־לֹהֵיכֶם'.”

הרב בן־ציון מאיר חי עוזיאל

זכותנו הטבעית וההיסטורית

ובתוקף זכותנו הטבעית וההיסטורית [...] אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל

“האומה היהודית אינה יחידה לאומית ומדינית בלבד, היא מגלמת בתוכה רצון רוחני־מוסרי ונושאת חזון היסטורי מאז הופיעה על במת ההיסטוריה.”

דוד בן־גוריון

קטביות גלויים

תהא פתוחה לעלייה יהודית ולקיבוץ גלויות

“כל אחד מאתנו שהייתה לו הזכות לעמוד במעמד כזה, בייחוד בתקופת־בראשית, אינו יכול שלא לחוש ברגש אחדות העם היהודי ובקשר בל־יונתק בין מדינת ישראל המתחדשת לבין עם ישראל.”

גולדה מאיר

אזרחות מלאה ושווה

אנו קוראים – גם בתוך התקפת הדמים הנערכת עלינו זה חדשים – לבני העם הערבי תושבי מדינת ישראל לשמור על שלום וליטול חלקם בבניין המדינה על יסוד אזרחות מלאה ושווה

“נגזר על שני העמים לחיות כאן בצוותא. כיוון שכך, עלינו להפוך גזירה זו לדו קיום מועיל, פורה ומפרה.”

יצחק נבון

“אפשר לחיות יחד ובדו־קיום למרות הכול, למרות כל ההיסטוריה.”

אמיל חביבי

האספה המכוננת

ועד להקמת השלטונות הנבחרים והסדירים של המדינה בהתאם לחוקה שתיקבע על ידי האספה המכוננת הנבחרת

“יבוא יום ותיבחר על־ידי עמנו ממשלה אשר תקיים את ההבטחה הראשונה שניתנה לעם עם קום המדינה, לאמור: לבחור באסיפה מכוננת שתפקידה העיקרי בכל מדינה שקמה לתחיה הוא לתת חוקה לעם, ותתקבלנה הערובות התחיקתיות לחירות האזרח ולחירות העם כולו.”

מנחם בגין

המכון הישראלי
לדמוקרטיה

המכון הישראלי לדמוקרטיה (ע"ר) הוא מוסד עצמאי א־מפלגתי, מחקרי ויישומי, הפועל בזירה הציבורית הישראלית בתחומי הממשל, הכלכלה והחברה. יעדיו הם חיזוק התשתית הערכית והמוסדית של ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית, שיפור התפקוד של מבני הממשל והמשק, גיבוש דרכים להתמודדות עם אתגרי הביטחון מתוך שמירה על הערכים הדמוקרטיים וטיפול שותפות ומכנה משותף אזרחי בחברה הישראלית רבת הפנים. לצורך מימוש יעדים אלו חוקרי המכון שוקדים על מחקרים המניחים תשתית רעיונית ומעשית לדמוקרטיה הישראלית. בעקבותיהם מגובשות המלצות מעשיות לשיפור התפקוד של המשטר במדינת ישראל ולטיפול חזון ארוך טווח של תרבות דמוקרטית נכונה לחברה הישראלית ולמגוון הזהויות שבה. המכון שם לו למטרה לקדם בישראל שיח ציבורי מבוסס ידע בנושאים שעל סדר היום הלאומי, ליזום רפורמות מבניות, פוליטיות וכלכליות ולשמש גוף מיעץ למקבלי ההחלטות ולציבור הרחב.

המכון הישראלי לדמוקרטיה הוא זוכה פרס ישראל לשנת תשס"ט על מפעל חיים – תרומה מיוחדת לחברה ולמדינה.

שער הדמוקרטיה הישראלית

המכון הישראלי
לדמוקרטיה

THE DEMOCRACY PAVILION

שער הדמוקרטיה הישראלית

بوابة الديمقراطية الاسرائيلية

THE DEMOCRACY PAVILION

שער הדמוקרטיה הישראלית

بوابة الديمقراطية الاسرائيلية